

Κυρίες και Κύριοι,

Οι Ευρωπαϊκές Κοινότητες βρίσκονται στο δρόμο για την ολοκλήρωση της εσωτερικής τους αγοράς με βάση την Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη του 1985 και τις προτάσεις της Λευκής Βίβλου. Η επιλογή αυτή αποτελεί την απάντηση της Ευρώπης στην ταχύτατα διαμορφούμενη νέα διεθνή οικονομική πραγματικότητα. Παράλληλα όμως επιδιώκει και προώθηση της οικονομικής και κοινωνικής συνοχής των Κρατών-Μελών της.

Η Ενιαία Αγορά θα άρει τα εμπόδια τα οποία σήμερα περιορίζουν την αποτελεσματικότητα των επιχειρήσεων και τις εμποδίζουν να εξαντλήσουν τις δυνατότητες πλήρους αξιοποίησης των πόρων τους.

Παράλληλα θα διαμορφώσει ένα νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον που θα τις ωθήσει στην αξιοποίηση νέων ευκαιριών.

Ποιά τα αποτελέσματά της.

Πρώτον στο επίπεδο των επιχειρήσεων οι οικονομικές αναλύσεις δείχνουν ότι η άρση των εμποδίων στην οποία στοχεύει η ΣΕΠ θα αποδώσει σημαντικά βραχυπρόθεσμα οφέλη ως προς την μείωση του κόστους παραγωγής των επιχειρήσεων.

Τα Μεσοπρόθεσμα τα οφέλη προβλέπεται να είναι πιο εντυπωσιακά καθώς οι επιχειρήσεις θα αξιοποιήσουν τις οικονομίες μεγέθους και θα αυξάνουν την οικονομική αποτελεσματικότητά τους. Οι επιχειρήσεις θα μπορέσουν να αξιοποιήσουν τα συγκριτικά τους πλεονεκτήματα και να προωθήσουν καινοτομίες στον τεχνολογικό τομέα.

Δεύτερον στο επίπεδο του συνόλου της οικονομίας σε μακροοικονομικό επίπεδο, η συμπίεση του κόστους παραγωγής και των τιμών αναμένεται να οδηγήσει στην αύξηση των επενδύσεων, του όγκου παραγωγής και τελικά της απασχόλησης.

Δεν θα είναι όλα ρόδινα

Οι επιπτώσεις όμως της Ενιαίας Αγοράς θα διαφέρουν σημαντικά ανάμεσα στα διάφορα κράτη-μέλη, ανάμεσα στις περιοχές και στους τομείς ή κλάδους. Οι αναλύσεις δείχνουν πως οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, όπως η Ελλάδα, θα συναντήσουν ιδιαίτερες δυσκολίες για να αξιοποιήσουν τις ευκαιρίες που προσφέρονται.

Παράλληλα θα υπάρξουν σημαντικές αρνητικές παρενέργειες από την δημιουργία της Ενιαίας Αγοράς. Οι επιχειρήσεις θα αντιμετωπίσουν σκληρότερο ανταγωνισμό και θα υπάρξουν σημαντικές επιπτώσεις στην απασχόληση.

./.

Θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως ενώ το κόστος από την ολοκλήρωση της ευρωπαϊκής αγοράς θα προκύπτει αυτόματα, για τα οφέλη δεν ισχύει το ίδιο. Τα οφέλη υπάρχουν μόνο ως δυνατότητες και απαιτούν σοβαρές προσπάθειες από τη μεριά των κυβερνήσεων, των επιχειρήσεων και των άλλων οικονομικών φορέων για να τις αξιοποιήσουν.

Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις είναι φυσιολογικό να τεθούν δύο βασικά ερωτήματα. Πρώτον, που βασίστηκε η επιλογή της Κυβέρνησης να υποστηρίξει την Ενιαία Πρόσβαση. Δεύτερο, τι πρέπει να γίνει από σήμερα για να δικαιωθεί αυτή η επιλογή.

Η υποστήριξη της Ενιαίας Πρόσβασης βασίστηκε σε δύο πολύ βασικές διαπιστώσεις. Κατ'αρχήν, το 1992 και το 2000 έρχονται σε τρία ή έντεκα χρόνια αντίστοιχα ανεξάρτητα από τη συμμετοχή μας στη Κοινότητα. Πρώτον η ελληνική οικονομία και κοινωνία ήταν έτσι κι αλλιώς υποχρεωμένη να αναζητήσει τη θέση της στο νέο διεθνή καταμερισμό εργασίας. Και δεν ήταν προετοιμασμένη γι' αυτό.

Πίστη μου είναι πως η ένταξη της ελληνικής οικονομίας στο διεθνή καταμερισμό εργασίας μπορεί να επιτευχθεί με πολύ καλύτερα αποτελέσματα μέσω της αντίστοιχης προσπάθειας της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Η διαδικασία αυτή μας επιτρέπει πολιτική παρέμβαση στις αποφάσεις που αφορούν τους όρους της ενσωμάτωσης, και παρέχει σημαντικές δυνατότητες ελέγχου της εξέλιξης μέσω των κοινοτικών θεσμών.

Δεύτερον, η διαδικασία εκσυγχρονισμού της ελληνικής οικονομίας μέσω της ευρωπαϊκής ενοποίησης μπορεί να αξιοποιήσει την αρχή της αλληλεγγύης στην οποία στηρίζεται η συνοχή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων. Και αυτό έχει ήδη επιτευχθεί σε σημαντικό βαθμό με την παράλληλη προς την Εσωτερική Αγορά στοχοθέτηση της Κοινωνικής και Οικονομικής Συνοχής που υλοποιείται με τον διπλασιασμό των πόρων των Διαρθρωτικών Ταμείων.

Στο πρώτο ερώτημα, δηλαδή που βασίστηκε η επιλογή της Κυβέρνησης να στηρίξει την Ενιαία Πρόσβαση η απάντηση είναι ότι βασίστηκε στη διαπίστωση ότι είναι υποχρεωτική προσαρμογή και δεν μας απέμεινε παρά η επιλογή του τρόπου και των πολιτικών που πρέπει να ακολουθήσουμε ως τον Δεκέμβριο του '92.

Οι πολιτικές που πρέπει να επιλέξουμε αναφέρονται σε τρία βασικά επίπεδα. Στο πρώτο περιλαμβάνονται εκείνες που αφορούν την τελική διαμόρφωση των λεπτομερειών του θεσμικού πλαισίου που θα διέπει την Ενιαία Αγορά αλλά και παράλληλους θεσμούς όπως εκείνο του Ενιαίου Κοινωνικού Χρόνου. Στο δεύτερο επίπεδο περιλαμβάνονται οι πολιτικές

που αφορούν την προετοιμασία της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας για να ενταχθεί στην ενωποιημένη ευρωπαϊκή αγορά.

Τέλος, στο τρίτο περιλαμβάνονται πολιτικές που θα κατανέμουν δίκαια το κόστος και τις οφέλεις που προκύπτουν από την Ευρωπαϊκή Πράξη έτσι ώστε να επιτευχθεί η προσαρμογή με την ευρύτερη δυνατή συνάντηση και υπό συνθήκες εργασιακής ειρήνης.

Η πολιτική παρέμβαση της χώρας μας στη διαμόρφωση του θεσμικού πλαισίου της Ευρωπαϊκής Αγοράς πρέπει να έχει ως βασικό στόχο την αύξηση της συμμετοχής μας στην ευρωπαϊκή αγορά και όχι στην προστασία του μεριδίου που ήδη κατέχουμε στην ελληνική.

Η αμυντική και παρολιμιστική προσπάθεια εξασφάλισης μεταβατικών περιόδων και προθεσμίων προσαρμογής στις περισσότερες περιπτώσεις δεν έχει άλλο αποτέλεσμα παρά την απόβλεια χρόνου και ευκαιριών.

Λρα προωθούμε μέτρα που διευκολύνουν την είσοδο των ελληνικών επιχειρήσεων στην ευρωπαϊκή αγορά.

Παράλληλα ενισχύουμε την Επιτροπή στις προσπάθειές της για την υλοποίηση του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χρόνου και με συμμαχίες με συγγενείς ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις προωθούμε την θεσμοθέτηση της Κοινωνικής Χώρας Λύσεων που θα διασφαλίζουν την ελεύθερη διακίνηση των εργαζομένων, τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας, το δικαίωμα στην κοινωνική ασφάλιση, την ίση αμοιβή ανδρών και γυναικών, τις συλλογικές διαπραγματεύσεις και τη συμμετοχή των εργαζομένων στη διοίκηση των επιχειρήσεων. Οι εργαζόμενοι ως βασικοί συντελεστές της παραγωγής, πρέπει να έχουν εξασφαλισμένο το δικαίωμα της πληροφόρησης και της διατύπωσης άποψης για τις επιχειρησιακές επιλογές. Η εσωτερική αγορά δεν μπορεί να γίνει πραγματικότητα χωρίς την συμμετοχή των εργαζομένων.

Ερχομαι τώρα στην προετοιμασία της ελληνικής κοινωνίας.

Η οικονομική πολιτική που θα προετοιμάσει την χώρα μας για τη συμμετοχή της στην Εσωτερική Αγορά έχει να αντιμετωπίσει τα προβλήματα που κληρονόμησε η οικονομία μας από τις δεκαετίες του '60 και του '70. Προβλήματα, κυρίως διαρθρωτικά, που επιμένουν παρά τις προσπάθειες και την πρόοδο που σημειώθηκε σε μερικούς τομείς τα τελευταία χρόνια και ιδιαιτέρως μετά το 1985.

Υπενθυμίζω σχετικά αδύναμη βιομηχανική βάση, του έντονου προστατευτισμού και η σχεδόν ολιγοπωλιακή διαμόρφωση της αγοράς σε ορισμένους κλάδους παραγωγής και διανομής (η κεφαλαιακή δομή και η δομή των μεγθών των ελληνικών επιχειρήσεων καθώς και η σημαντική δυσκαμψία της παραγωγής συνεχίζουν να χαρακτηρίζουν την ελληνική οικονομία. Και

τούτο παρά τις αξιολογητέες προσαρμογές που επιτεύχθηκαν μετά την ένταξη της χώρας στις Ευρωπαϊκές Κοινοότητες.

Στην περίοδο αυτή πολλές επιχειρήσεις κατάφεραν να προσαρμοστούν στις νέες συνθήκες ανταγωνισμού, αλλά τα προϊόντα μας παραμένουν χαμηλής τεχνολογίας, η παραγωγή μας είναι έντασης εργασίας και η οργάνωση πολλών ελληνικών επιχειρήσεων ακολουθεί ξεπερασμένα πρότυπα.

Επομένως η συμμετοχή των ελληνικών επιχειρήσεων στην Εσωτερική Αγορά θα εξαρτηθεί από την ικανότητά τους να προσαρμοστούν στο ευρύτερο εμπορικό περιβάλλον που θα διαμορφωθεί στα πλαίσια της Ενιαίας Αγοράς.

Ομως αρκετές ελληνικές επιχειρήσεις που λειτουργούν ακόμα κάτω από συνθήκες έντονου προστατευτισμού και ασθενούς φυσικού συγκριτικού πλεονεκτήματος θα αντιμετωπίσουν ισχυρές πιέσεις στο νέο ανταγωνιστικό περιβάλλον.

Βέβαια η απελευθέρωση της αγοράς κεφαλαίων και η μείωση των επιτοκίων που θα ακολουθήσει δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την αύξηση των επενδύσεων και τη δημιουργία νέων υγιών θέσεων εργασίας.

Αλλά ο βαθμός στον οποίο οι ελληνικές επιχειρήσεις θα μπορέσουν να αξιοποιήσουν αυτές τις ευκαιρίες θα εξαρτηθεί από τη δυνατότητα προσαρμογής τους και την ικανότητά τους να λειτουργήσουν αποτελεσματικά.

Την προσαρμογή αυτή αποσκοπούσε η οικονομική πολιτική που εφαρμόστηκε τον Οκτώβρη του 1985 και είχε σαν βασικό στόχο της την δημιουργία των μακρο-οικονομικών προϋποθέσεων για τον εκσυγχρονισμό και την αύξηση της δυνατότητας προσαρμογής των ελληνικών επιχειρήσεων. Και απέδωσε θετικά αποτελέσματα. Αρχισε η αποκλιμάκωση του πληθωρισμού και βελτιώθηκε σημαντικά το ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών με μηδενισμό του εξισορροπητικού εξωτερικού δανεισμού. Η μείωση του κόστους παραγωγής και η βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας δημιούργησε θετικό κλίμα και οδήγησαν σε ανάκαμψη των επενδύσεων και της παραγωγής. Τα συναλλαγματικά διαθέσιμα παρουσίασαν θεαματική αύξηση και βρίσκονται στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων δεκαετιών.

Οι προσπάθειες για παραπέρα βελτιώσεις σ' αυτούς τους τομείς πρέπει να συνεχιστούν με συνέπεια για να συνεχιστεί η υποστήριξη της διαδικασίας προσαρμογής. Ιδιαίτερη προσοχή θα πρέπει να δοθεί στην

συνέχιση της αποκλιμάκωσης των πληθωριστικών πιέσεων.

Σήμερα όμως το πιο σημαντικό πρόβλημα της μακροοικονομικής ισορροπίας εντοπίζεται στα ελλείμματα του δημόσιου τομέα. Πρόβλημα που προκαλεί αρνητικές επιδράσεις στην οικονομία και που πρέπει να αντιμετωπιστεί με μέτρα που θα στοχεύουν στο μηδενισμό του πρωτογενούς ελλείμματος μέχρι το 1992.

Η επίτευξη του στόχου αυτού και η αποκλιμάκωση του πληθωρισμού αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για την πλήρη ένταξη της δραχμής στο Ευρωπαϊκό Νομισματικό Σύστημα. Ένταξη που πρέπει να πραγματοποιηθεί μέχρι το 1992 ώστε να λειτουργήσει καταλυτικά για την απαραίτητη οικονομική σύγκλιση περιορίζοντας τις συναλλαγματικές διακυμάνσεις και συμβάλλοντας στη νομισματική σταθερότητα.

Η μακροοικονομική πολιτική όμως -οσοδήποτε αναγκαία- δεν επαρκεί για την προετοιμασία των ελληνικών επιχειρήσεων ώστε να αντιμετωπίσουν το ανταγωνιστικό περιβάλλον του 1993. Απαιτείται μία σειρά διαρθρωτικών μέτρων που θα προωθήσουν την ευελιξία των αγορών, θα ενισχύσουν την διαδικασία της βιομηχανικής προσαρμογής και θα εξασφαλίσουν την δυνατότητα των επιχειρήσεων να αξιοποιήσουν όσες ευκαιρίες προσφέρονται.

Ακόμα πρέπει να αναγνωρίσουμε πως όλες οι επιχειρήσεις στη χώρα μας μικρές και μεγαλύτερες λειτουργούν στα πλαίσια ενός συστήματος αντι-παραγωγικών κανονιστικών ρυθμίσεων το οποίο διαμορφώθηκε κυρίως στη διάρκεια των δεκαετιών του '60 και του '70 και το οποίο αντιστοιχεί στη λογική του μερικαντιλισμού του 19ου αιώνα.

Παράλληλα οι δυσλειτουργίες της δημόσιας διοίκησης αυξάνουν αντί να μειώνουν το κόστος παραγωγής του ιδιωτικού τομέα και το εκπαιδευτικό μας σύστημα αδυνατεί να καλύψει τις πραγματικές ανάγκες της παραγωγής.

Οι αδυναμίες αυτές πρέπει να εξαλειφθούν.

Η πολιτική λοιπόν στην κρίσιμη τετραετία μέχρι το '93 - και όχι μόνο η οικονομική πολιτική - θα πρέπει να αντιμετωπίσει σοβαρά με συνέχεια και με συνέπεια όλα αυτά τα προβλήματα. Βασικός βραχυπρόθεσμος στόχος της πρέπει να είναι η άρση του πλέγματος των αντιπαραγωγικών κανονιστικών ρυθμίσεων που στραγγαλίζουν την αγορά αποκατάσταση της λειτουργίας της αγοράς και της οικονομικής δημοκρατίας και ισονομίας πρέπει να αρχίσει μέσα από τον ίδιο τον χώρο των επιχειρήσεων.

Αντίστοιχοι και παράλληλοι στόχοι πολιτικής πρέπει να αναφέρονται στην αναβάθμιση της δημόσιας διοίκησης και της εκπαίδευσης όλων των βαθμίδων και κατευθύνσεων. Οι προσπάθειες σε αυτούς τους τομείς, βέβαια, έχουν μεσοπρόθεσμο χαρακτήρα, ο οποίος δεν μπορεί να εξασφαλιστεί αν δεν υπάρξει ευρύτατη συναίνεση της ελληνικής κοινωνίας και των πολιτικών φορέων που την εκφράζουν.

Άμεση και επιτακτική όμως είναι η ανάγκη αναδιάταξης του παραγωγικού δυναμικού για να ανταπεξέλθει με το κατά το δυνατόν μικρότερο κόστος στις νέες συνθήκες ανταγωνισμού. Αυτό απαιτεί ένα πολύπλευρο και εντατικό πρόγραμμα υποδομής που θα απευθύνεται στις ίδιες τις επιχειρήσεις για τον εκσυγχρονισμό τους και την ανάπτυξη των εσωτερικών συγκριτικών πλεονεκτημάτων τους σε επίπεδα παρόμοια με εκείνα των ευρωπαϊκών ανταγωνιστών τους. Σε ένα τέτοιο πρόγραμμα εντάσσονται προσπάθειες που αφορούν τον εκσυγχρονισμό της τεχνικής υποδομής της χώρας μας στους τομείς των μεταφορών των τηλεπικοινωνιών και των υπηρεσιών προστιθέμενης αξίας. Περιλαμβάνεται επίσης η παροχή ευκαιριών για την τεχνολογική προσαρμογή, την κατάρτιση και την επιμόρφωση των επιχειρηματιών και την οργανωτική αναβάθμιση των επιχειρήσεων. Τέλος απαιτείται σύγχρονο θεσμικό πλαίσιο που θα προωθεί την λειτουργική συνένωση των μικρών επιχειρήσεων ενώ παράλληλα θα προστατεύει τον ανταγωνισμό στην εγχώρια αγορά από εξαγορές ή συγχωνεύσεις που δημιουργούν ολιγοπωλιακές καταστάσεις.

Γοργόνος ωστόσο παραμένει πως ο βαθμός επιτυχίας των επιχειρήσεων στην διαδικασία ενσωμάτωσης στην Ενιαία Ευρωπαϊκή Αγορά θα εξαρτηθεί από αυτές τις ίδιες. Από την προσπάθεια που οι ίδιες θα καταβάλουν και από τον βαθμό στον οποίο θα αξιοποιήσουν τις ευκαιρίες που θα τους παρασχεθούν σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο. Κυρίως όμως από την ικανότητά τους να αποβάλλουν την αμυντική ψυχολογία και την τάση αναζήτησης προστασίας. Θα πρέπει να δεχθούν πως χωρίς κάποιο κόστος σήμερα δεν μπορεί να προκύψει κάποιο όφελος αύριο.

Ερχομαι στο τρίτο επίπεδο: Τη κατανομή του κόστους και των οφελειών και χρέος της πολιτείας είναι με την πολιτική της στο τρίτο επίπεδο είναι να φροντίσει για τον δίκαιο επιμερισμό του κόστους και των οφελειών στην ευρύτερη κοινωνία. Γιατί η επιτυχία κάθε προσπάθειας εκσυγχρονισμού βασίζεται στην κοινωνική συναίνεση και την επίτευξη του ταξιακού συμβιβασμού που εξασφαλίζει εργασιακή ειρήνη. Πρέπει

λοιπόν να γίνει κατανοητό πως η πολιτική κοινωνικής δικαιοσύνης αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της προσπάθειας εκσυγχρονισμού, λειτουργεί υπέρ της κοινωνίας στο σύνολό της άρα και υπέρ των επιχειρήσεων. Χρειάζεται κοινωνική ευαισθησία.

Επιγραμματικά λοιπόν η θέση μου είναι πως η πολιτική απέναντι στις ιδιωτικές επιχειρήσεις ενόψει της Ευρωπαϊκής Ενοποίησης δεν μπορεί παρά να είναι μία πολιτική κοινωνικού και οικονομικού εκσυγχρονισμού με κοινωνική δικαιοσύνη και δίκαιη κατανομή του κέρτους και των οφελών που αυτός ο εκσυγχρονισμός συνεπάγεται. Τότε μόνο θα αντιμετωπίσουμε με επιτυχία την πρόκληση του '92 και του 21ου αιώνα.

Mesdames et messieurs

Les Communautés Européennes sont en voie de l' intégration de leur marché intérieur d' après l' Acte Unique Européen de 1985 et les suggestions du Livre blanc. Ce choix constitue la réponse de l' Europe à la nouvelle réalité financière au niveau international qui se forme très rapidement et en même temps aspire à la promotion de la cohérence financière et sociale des Etats-Membres.

Le Marché Unique va franchir les obstacles qui limitent aujourd' hui l' efficacité des entreprises et qui les empêchent à épuiser les possibilités d' une valorisation complète de leurs ressources. Parallèlement, le Marché Unique va créer un nouveau milieu Compétitif qui poussera les entreprises à valoriser les nouvelles circonstances

D' après les analyses financières, il est évident que le franchissement des obstacles va contribuer à offrir des bénéfices considérables à court terme en ce qui concerne la diminution du coût de la production des entreprises.

Les bénéfices prévus à moyen terme seront plus frappants étant donné que les entreprises vont mettre en valeur les économies et vont augmenter leur efficacité financière. Les entreprises pourront ainsi valoriser leurs avantages comparatifs et lancer des innovations au domaine de la technologie.

Au niveau macroéconomique, la compression du coût de la production et des prix va conduire sans doute à l' augmentation des investissements, du volume de la production et enfin de l' occupation.

Pourant, les conséquences du Marché Unique différeront considérablement parmi les divers Etats-membres, parmi les régions et les domaines.

Les analyses désignent que les pays européens du sud les moins développés, comme la Grèce, vont rencontrer des difficultés particulières pour qu'ils puissent valoriser les occasions offertes.

La création du Marché Unique aura aussi des conséquences négatives considérables. Les entreprises vont affronter une compétition plus dure et il y aura des conséquences remarquables au domaine de l'emploi.

Il faut qu'on se rende compte que, tandis que le coût dérivant de l'intégration du marché européen sera immédiat, pour les bénéficiaires c'est pas la même chose. Les bénéficiaires existent seulement comme des possibilités et exigent de grands efforts de la part des gouvernements, des entreprises et des autres structures financières pour qu'on puisse les mettre en valeur.

D'après tout ce qu'on a dit auparavant, il est normal de poser deux questions fondamentales. Premièrement, le choix du gouvernement à défendre l'Acte Unique a été basé sur quoi? Deuxièmement, qu'est-ce qu'on doit faire à partir d'aujourd'hui pour que ce choix ait une juste récompense?

La dépense de l'Acte Unique a été basée sur deux constatations fondamentales. Tout d'abord, l'an 1992 et 2000 approchent dans trois et onze ans respectivement indépendamment de notre participation à la Communauté. Premièrement, l'économie grecque ainsi que la société grecque étaient de manière ou d'autre obligées de rechercher leur poste dans la nouvelle répartition du travail au niveau international. Mais elles n'étaient pas préparées à cela.

Je suis persuadé que l'adhésion de l'économie grecque à la répartition internationale du travail pourra avoir de meilleurs résultats à travers

les tentatives correspondantes de la Communauté Européenne. Cette procédure nous permet d' avoir une intervention politique aux décisions qui regardent les conditions de l' intégration et accorde de grandes possibilités sur le contrôle de l' évolution à travers les institutions communautaires.

Deuxièmement, la procédure visant à la modernisation de l' économie grecque, à travers l' unification européenne, peut valoriser le principe de la solidarité sur laquelle est basée la cohésion des Communautés Européennes. On pourrait dire que cette ambition a été déjà réalisée à un certain point puisque on a mis comme objectif la voie parallèle du Marché Intérieur à celle de la cohérence sociale et financière qui peut être effectuée avec le redoublement des ressources provenant des Fonds Structurels.

A la première question, c'est-à-dire sur quoi a été basé le choix du gouvernement à défendre l' Acte Unique, la réponse est qu' il a été basé sur la constatation qu' il s' agissait d' une adaptation obligatoire et qu' il ne restait qu' à choisir les politiques à suivre et les mesures à adopter jusqu' au Décembre de 1992.

Les stratégies qu' on doit suivre se divisent à trois niveaux fondamentaux. Au premier niveau, sont comprises celles qui visent à donner la formation finale aux détails du cadre institutionnel qui va régir le Marché Unique ainsi que la création des institutions parallèles comme celle de l' Espace Social Commun. Au deuxième niveau, sont comprises les activités qui visent à préparer la société et l' économie grecques à adhérer au marché européen unifié. Enfin, au troisième niveau, sont comprises les stratégies concernant la juste répartition du coût et des bénéfices qui résultent de l' Acte Unique de façon

qu' on puisse assurer l' adaptation avec le plus grand consentement, si possible, et sous des conditions paisibles au domaine du Travail.

L' intervention de notre pays à la formation du cadre institutionnel du Marché Unique doit avoir comme objectif fondamental l' augmentation de notre participation au marché européen et pas la protection de la part que nous possédons déjà dans le nôtre.

Les tentatives défensives et retardatrices qui visent à assurer des périodes transitoires ainsi que des délais d' adaptation ont comme résultat, dans la plupart des cas, la perte du Temps et des occasions.

Nous prenons donc des mesures qui facilitent l' entrée des entreprises grecques au marché européen.

Nous consolidons en même Temps le Comité à ses efforts pour la mise en oeuvre de l' Espace Communautaire Commun et, par l' intermédiaire des affiances avec des forces politiques européennes qui se rapprochent d' entre elles, nous favorisons l' institutionnalisation de la Charte Sociale, ce qui assure la libre circulation des travailleurs, l' amélioration des conditions de travail, le droit à la Sécurité Sociale le salaire égal entre hommes et femmes, les négociations collectives ainsi que la participation des travailleurs à la gestion des entreprises. Les travailleurs, étant les facteurs fondamentaux de la production, doivent assurer le droit de l' information ainsi que de l' expression de leur point de vue en ce qui concerne les décisions de l' entreprise. Le marché interieur ne peut pas se réaliser sans la participation des travailleurs.

Je reviens à la préparation de la société grecque.

La politique financière qui va préparer notre pays à participer au

Marché Intérieur doit affronter les problèmes que notre économie a hérités depuis les décennies de 1960 et 1970. Il s'agit surtout de problèmes structurels qui existent encore malgré les efforts et le progrès fait dans certains domaines pendant les dernières années et surtout après 1985.

Je tiens à vous rappeler que les faibles fonds de l'Industrie, le protectionnisme ferme, le marché qui est devenu presque oligopolistique dans certains domaines de la production et de la distribution, la structure des capitaux, la structure du potentiel (des volumes) des entreprises grecques ainsi que la rigidité considérable des structures de production sont parmi les problèmes qui continuent à troubler l'économie grecque. Et tout cela malgré les adaptations remarquables effectuées après l'adhésion de notre pays aux Communautés Européennes.

Il faut mentionner que récemment beaucoup d'entreprises ont réussi à s'adapter aux nouvelles conditions de compétition pourtant nos produits continuent à être d'une basse technologie nos structures de production sont caractérisées par l'intensité du travail (et non du capital) et l'organisation d'un grand nombre d'entreprises suit des modèles dépassés.

Par conséquent, la participation des entreprises grecques au **M**arché Intérieur dépendra de leur abilité à s'adapter au milieu commercial qui va être orée dans le cadre du Marché Unique.

Il y a pourtant un assez grand nombre d'entreprises grecques qui fonctionnent encore sous des conditions d'un protectionnisme ferme et d'un avantage comparatif naturel qui est faible, ce sont elles donc qui affronteront des pressions intenses dans leur nouveau milieu compétitif.

Il est bien entendu que la libération du marché des capitaux ainsi

que la diminution des taux d'intérêt qui va suivre orientent les conditions pour l'augmentation des investissements et la création de nouveaux postes de travail. A quel point les entreprises grecques pourront valoriser ces occasions dépendra de la possibilité d'adaptation et de leur abilité à travailler d'une façon efficace.

Aujourd'hui, le problème le plus important de l'équilibre macroéconomique se situe aux déficits du domaine public. Ça c'est un problème qui provoque des conséquences négatives à l'économie et qu'on doit affronter en prenant des mesures dont l'objectif sera l'anéantissement du déficit ^{protoqène} (primitif) jusqu'à l'an 1992.

Si l'on réussit à atteindre cet objectif et à dégrader l'inflation on créera les conditions fondamentales pour l'adhésion intégrale de la drachme au Système Monétaire de l'Europe. Il est indispensable que l'adhésion soit effectuée avant 1992 pour qu'elle puisse jouer un rôle de catalyseur en ce qui concerne la convergence financière qui est nécessaire en limitant ainsi les fluctuations des taux d'échange et contribuant à la stabilité monétaire.

La politique macroéconomique, bien qu'elle soit indispensable, ne suffit pas pour préparer les entreprises grecques à affronter le milieu compétitif de 1993. Il est nécessaire qu'on prenne une série de mesures structurelles qui vont offrir une souplesse au marché, vont renforcer la procédure de l'adaptation industrielle et vont assurer aux entreprises la possibilité de mettre en valeur les occasions offertes.

Il faut reconnaître aussi que chez nous toutes les entreprises, les petites et les plus grandes, fonctionnent dans le cadre d'un système de dispositions réglementaires antiproductifs qui a été établi surtout

durant les décennies de 1960 et 1970 et qui correspond au raisonnement du mercantilisme du 19e siècle. D' autre part, les difficultés au fonctionnement de l' administration publique augmentent, au lieu de diminuer, le coût de la production au domaine privé et notre système éducatif n'est pas à même de couvrir les besoins réels de la production. Il est donc indispensable d' enlever ces faiblesses.

Durant donc la période cruciale des quatre ans jusqu'à 1993 la politique, et pas seulement la politique financière, doit affronter d' une façon sérieuse avec continuité et responsabilité tous ces problèmes.

Son objectif fondamental à court terme doit être l' élimination des dispositions réglementaires antiproductifs qui étranglent le marché. La restitution du fonctionnement du marché, de la démocratie financière ainsi que de l' égalité de droits doit commencer par le milieu des entreprises.

Il est vrai qu' on doit entreprendre des stratégies parallèles pour élever le niveau de l' administration publique ainsi que de l' enseignement de tous les degrés et de toutes les directions. Les tentatives vers ces domaines sont des tentatives à moyen terme qui exigent le consentement de la société grecque et des structures politiques qui l' expriment.

Il est indispensable de restructurer immédiatement le potentiel productif pour affronter avec le moindre coût possible les nouvelles conditions de compétition.

Cela exige un programme d' infrastructure multilatéral et intensif adressé aux entreprises elles-mêmes pour atteindre leur modernisation ainsi que le développement de leurs avantages comparatifs internes à niveaux pareils à ceux de leurs compétiteurs européens.

Dans un tel programme sont attachées les tentatives qui concernent la modernisation de l' infrastructure technique de notre pays aux domaines du transport, des télécommunications et des prestations de services à haute valeur ajoutée.

Dans ce programme sont comprises aussi les tentatives pour l' adaptation technologique, la formation des hommes d' affaires ainsi que l' amélioration du niveau des entreprises du point de vue organisation. Finalement, il est nécessaire d' adopter un moderne cadre institutionnel qui va favoriser la fusion fonctionnelle des petites entreprises et en même temps va protéger la concurrence dans le marché intérieur pour éviter les rachats ou les fusions qui amènent à la création des situations oligopolistiques.

Il est vrai que la réussite aux procédures de l' incorporation des entreprises dans le Marché Européen Unique dépendra d' elles-mêmes. C'est-à-dire de leurs efforts et du degré qu' elles vont mettre en valeur les occasions offertes au niveau national et communautaire. La réussite dépendra surtout de leur capacité à rejeter la psychologie défensive ainsi que la tendance à rechercher une protection.

Elles doivent se rendre compte que sans subir un coût aujourd' hui elles ne pourront pas jouir d' un bénéfice demain.

Je reviens au sujet concernant la répartition du coût et des bénéfices.

L' état doit adopter une politique de façon à assurer à la majorité de la société une juste répartition du coût et des bénéfices.

Parce que la réussite de toutes les tentatives de modernisation est basée sur le consentement social qui assure la paix au domaine du travail. On doit donc se rendre compte que la politique de la justice sociale constitue une partie inséparable de la tentative de modernisation,

et fonctionne en faveur de la société dans sa totalité, par conséquent en faveur des entreprises. Il faut que l' état ait une sensibilisation sociale et qu' il assure la formation et l' emploi aux travailleurs . On ne peut pas donc être indifférent à ce point.

Pour terminer, je voudrais exprimer en bref ma position sur les entreprises privées en vue de l' unification de l' Europe.

Il faut suivre une politique de modernisation au domaine social et financier, caractérisée par la justice sociale et la juste répartition du coût et des bénéfices qui résultent de cette modernisation. Si l' on arrive à atteindre ce but, on pourra sans doute affronter avec succès le défi de 1992 et du 21er siècle.